

Manual dels tòpics falsaris

JOSÉ ANTONIO GONZÁLEZ CASANOVA*

PÚBLIC, 28.08.10

Podríem fer un diccionari de tòpics falsos o llocs comuns nacionalistes que expressen un error involuntari o un simple engany. Entre el pujolisme i l'independentisme s'ha creat un *cos de doctrina* del bon nacionalista que s'ha difuminat en la societat fins al punt que els tòpics no semblen falsos, sectaris i ni tan sols nacionalistes. Es repeteixen com a cosa sabuda de sempre i no cal rectificar-los perquè són veritats immutables malgrat el seu caràcter falsari. Alguns són molt antics, però el seu èxit en el passat fa que els estrategs electorals els utilitzin encara més en tota convocatòria electoral pel que tenen de “veritat històrica” indiscutible.

El millor exemple d'aquest engany és, precisament, la norma electoral que regeix a Catalunya, que és una disposició transitòria (!) de l'Estatut del 1979, prevista només per a les primeres eleccions del 1980, i segons la qual, “mentre una llei de Catalunya no reguli el procediment”, s'aplicarà la normativa pactada entre Suárez i Pujol, que afavoreix el vot rural i dretà de manera no proporcional i, per tant, inconstitucional. Així fa trenta anys que hi ha una assignació d'escons a CiU superior als que hauria de rebre en justícia pel nombre de vots. És impossible canviar la fórmula sense l'acord dels conservadors (art. 56,2, EAC 2006).

Un gran tòpic fals és el de la famosa LOAPA. Aquesta llei no va existir mai, ja que el PSOE va presentar recurs previ al Constitucional. que va declarar nuls els aspectes contraris a l'autonomia. Tot i això, el PSC-PSOE ha sofert sempre l'estigma de voler *loapitzar*, una i altra vegada,

Catalunya. Més pròxim és el tòpic d'un Zapatero mentider i incomplidor de la suposada promesa de donar suport a l'Estatut que aprovés el Parlament. És obvi, notori i oblidat que ell va exigir com a primera condició que fos un text constitucional. El tòpic que nega que el TC pot dir la darrera paraula sobre aquesta constitucionalitat és falsari. Mentre no es canviï la llei, aquest tribunal està plenament legitimat legalment.

Un tòpic més: els diputats socialistes podrien votar sobre qüestions que afecten directament Catalunya al marge del grup parlamentari del PSOE. El protocol federal PSC-PSOE estipula que el PSC és autònom a la Generalitat i no en la política general de l'Estat, tot i que aquesta política pugui afectar Catalunya. Aquí el PSC-PSOE fa de català. A Madrid fa d'espanyol. Es diferencia totalment de CiU. ¿De què fa CiU a Madrid? De grup de pressió, amb xantatge i mercadeig dels seus interessos polítics. CiU no té un projecte federal per a Espanya i el PSC sí. La ministra Chacón, quan defensa Espanya, defensa Catalunya, però no defensa Catalunya abans que Espanya. Per cert, Duran i Lleida, que presumeix de no ser independentista, afirma que l'ideal del seu partit (UDC) seria crear una confederació entre Catalunya i l'Estat espanyol. Però això suposaria que el nostre país hauria arribat a ser un Estat independent que després d'aconseguir-ho pactaria amb Espanya formar una confederació d'Estats. La Unió Europea, per exemple. Una altra falsedat per error més que per mala fe.

Un tòpic repetit *ad nauseam* és el sucursalisme del PSC respecte del PSOE. Els socialistes catalans serien *la voz de su amo*. Tanmateix, Jordi Pujol va pactar amb Felipe González el seu suport a Madrid a canvi que el PSOE immobilitzés el PSC. El mateix va fer amb Aznar a canvi de no millorar l'Estatut i que CiU pogués tenir suport del PP per seguir manant

a casa. Artur Mas va pregar a Felipe i a Zapatero que retiressin Maragall com a candidat a la presidència de la Generalitat en dues ocasions i que Montilla no formés govern amb ERC i ICV, opció legítima en una democràcia parlamentària. Ara CiU torna a demanar el mateix a Zapatero. Qui és el veritable sucursalista: el PSC o CiU?

CiU comparteix amb ERC el tòpic que el federalisme no té futur a Espanya i que cal anar a un Estat propi o, de moment, al concert econòmic (¿el del Palau?). Fals. Perquè l'Estat espanyol sigui federal només cal que els partits nacionalistes formin amb el PSOE la majoria que superi el veto del PP a la reforma del Senat. No cal proclamar que l'Estat és plurinacional. Ho és de totes totes com a realitat social, però les nacions que volen viure juntes només obtenen poder estatal amb una federació. Els Estats Units d'Ibèria, com sona?

* Catedràtic de Dret Constitucional